

ARNOŠT VAŠÍČEK ITALSKÉ ZÁHADY

MYSTERY
FILM

Vládci blesku • Da Vinci v roli proroka • Zapovězené rukopisy • Prokletí ledového muže
• Sibyla z podsvětí • Pobřeží strachu • Tajemství jednorukých •

MYSTERY FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
ITALSKÉ
ZÁHADY

MYSTERY FILM
Ostrava 2010

Arnošt Vašíček: ITALSKÉ ZÁHADY

První vydání

Copyright Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována,
elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček - Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2010

ISBN 978- 80-904190-3-2

OBSAH

DA VINCI V ROLI PROROKA	7
Co skrývá zrcadlo – Svatý grál – Neznámý učedník – Fantasticky přesné vize – Kdy nastane konec světa?	
MIMOZEMŠŤANÉ Z HORY DUCHŮ	30
Údolí čarodějnic – Zářící kámen – Spojení zpečetěné razítkem – Tajemství jednorukých – Satyři z buše	
ZÁNİK KAMENNÝCH OBRŮ	51
Utajené dvojče – Sardinský unikát – Měsíční studny – Sicilské pyramidy	
VLÁDCI BLESKŮ	72
Smrt přišla shůry – Prohra se všemi trumfy v ruce – Národ věštců – Příchozí z neznáma – Plno shod, plno rozporů – Tušení konce – Utopená vlast – Ničivá střela z nebes	
UFO NAD ŘÍŠÍ ŘÍMSKOU	99
Kdosi se dívá (shora) – Zákeřný mrak unáší krále Romula – Ohnivé znamení	
PROKLETÍ LEDOVÉHO MUŽE	112
Je to vražda, řekli – Překvapivá identifikace – Rituální usmrcení – Sedm obětí nebezpečné mumie	
TAJEMNÉ HROBKY	120
Olověný sarkofág – Rébus na stropě – Věčné lampy	

SIBYLA Z PODSVĚTÍ	129
Zajatec láhve – Prorocká jeskyně	
MEZI NEBEM A PEKLEM	133
Pravý Excalibur – Ohnivá ruka – Hlas ze záhrobí – Mumie útočí – Prokletý zámek	
POBŘEŽÍ STRACHU	149
Příčina neznámá – Mimoszemská zkouška?	

DA VINCI V ROLI PROROKA

Svět nezanikne v jednom jediném okamžiku. Zkáza potrvá přes sedm měsíců. Začne první jarní den roku 4006 a vyvrcholí 1. listopadu. Obrovská potopa spláchne většinu obyvatel naší planety. Hrstka těch, kteří přežijí, založí na „očistěné“ Zemi novou civilizaci.

Proroctví o posledním dnu lidstva je prý ukryté v nástěnném obraze Poslední večeře. Po celá staletí si nikdo nevšiml, že Leonardo da Vinci vtěsnil nad okno za hlavou Ježíše kombinaci čtyřiadvaceti písmen a znaků zvěrokruhu.

Podle italské vědkyně Sabriny Sforz Galitziové jde o matematický a astrologický rébus, který ohlašuje konec světa. Jak se jí ho podařilo rozluštit, zveřejní v připravované knize. Na jaře roku 2010 prozradila pouze to, že počet písmen kromě zakódovaného textu symbolizuje i 24 hodin.

Poslední večeře zdobí refektář milánského konventu Santa Maria delle Grazie. Mistr Leonardo ji maloval v letech 1495 až 1498. Z neznámých důvodů nenanášel barvy na čerstvou vápennou omítku, jak tehdy bylo zvykem, ale zvolil suchý podklad. Nebylo to nejšťastnější řešení. Nástěnná malba již krátce po svém vzniku začala prskat.

V době druhé světové války byl klášter opakovaně zasažen bombami. Z budov zbyly ruiny. Zeď s freskou ale zázračně přečkala. Dlouhý čas ji bičoval déšť a spalovalo slunko, než byla aspoň prozatímně zakryta plátnem. Restaurování trvalo desítky let. Skončilo teprve s příchodem třetího tisíciletí. Nové technické postupy umožnily odhalit na rozměrné malbě (460 krát 880 centimetrů) i to, co dřív nebylo patrné. Na talířích před apoštoly neleží beránek podávaný

s nekvašeným chlebem, jak velel velikonoční obyčej. Místo něj Leonardo namaloval oblíbené jídlo renesanční Itálie: pečené úhoře na pomerančových plátcích. Proč se nedržel tradičního popisu? Chtěl naznačit, že všechno bylo úplně jinak, než zvěstuje bible?

Obraz bezesporu skrývá mnohá tajemství. Nic není náhodné. V rozměrech je zakomponována zeměpisná poloha Jeruzaléma. Kompozice, zvolené barvy i každý detail mají nejen estetický, ale i hermetický význam. Snaha o jeho odhalení nabírá někdy nečekaný směr.

Italský hudebník Giovanni Maria Pala nakreslil přes obraz pět linek notové osnovy, tak aby bochníky chleba a ruce Ježíše a apoštolů mohly představovat noty. Domnělý notový zápis ale musel číst zprava doleva, což je u Leonardova písemného projevu velmi časté – mimo jiné proto, že malíř byl levák. Ve své knize *La Musica Celata* (Skrytá hudba) Pala popisuje, jak na obraze objevil další klíče, které odhalují pomalý rytmus skladby a délku každé noty.

„Zní to jako rekviem, jako doprovodná hudba, která zdůrazňuje Ježíšovo citové pohnutí v okamžiku, kdy svým učedníkům sděluje, že jeden z nich ho zradí. Čtyřicetivteřinový zbožný hymnus se nejlépe hraje na varhany, na kterých se už v da Vinciho době běžně provozovala duchovní hudba.“

Palův nápad není tak docela originální. Už dříve se objevila hypotéza, že za ruce apoštolů na Poslední večeři se dají dosadit noty gregoriánského chorálu. S bochníky chleba se ale nepočítalo.

Leonardo da Vinci hudbu miloval. Hrál na lyru, vymyslel různé hudební nástroje a v jeho spisech najdeme i několik hudebních hádanek. Na druhé straně Pala možná rozpoznává v obraze notový zápis jen proto, že ho tam prostě vidět chce.

CO SKRÝVÁ ZRCADLO

Všeobecně se předpokládá, že Leonardo psal zrcadlově zprava doleva, aby lépe utajil své poznatky. Skupina expertů nazvaná The Mirror of the Sacred Scriptures and Paintings World Foundation věří, že stejnou techniku používal i při malování. Do některých obrazů zakódoval náboženské symboly, záhadné postavy a obličeje, které lze odhalit jen s pomocí zrcadla. To vysvětluje, proč se mnohé da Vinciho postavy dívají do prázdna nebo rovnou ukazují kamsi do prostoru, jako by chtěly upozornit na cosi neviditelného. Právě do těchto míst je třeba nastavit zrcadlo. Výsledky jsou opravdu překvapující. Studie známá pod jménem Svatá Anna samotřetí (liší se od později vytvořeného stejnojmenného obrazu) představuje kromě Anny ještě madonu s dítětem a malého Jana Křtitele. Ten, přestože je v těsné blízkosti Ježíška,

V místě, kam se dívá malý Jan Křtitel, se ukrývá další postava.

Bytost odhalená zrcadlem má opravdu mimozemský vzhled.

hledí na rameno jeho matky. Přesně tam přiložené zrcadlo ukáže děsivou nepozemskou bytost jako vystřiženou z Hvězdných válek. Podle zmíněné skupiny je to „starozákonní bůh Jahve, který ochraňuje duši před tělesnými neřestmi a na hlavě nosí vatikánskou korunu“. Jak k tomu podivnému závěru došli, experti neuvedli. Logiku v něm hledám marně.

Zobrazuje zrcadlo tedy někoho úplně jiného?

Na neznámou, hrůzu nahánějící bytost se dívá Jan Křtitel. Jeho narození předcházela zvláštní událost. Evangelista Lukáš o tom napsal: „Za dnů judského krále Heroda žil kněz jménem Zachariáš z oddílu Abiova; měl manželku z dcer Áronových a ta se jmenovala Alžběta. Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech Hospodinových příkazů a ustanovení. Neměli však děti, neboť Alžběta byla neplodná a oba již byli pokročilého věku.

Když jednou přišla řada na Zachariášův oddíl a on konal před Bohem kněžskou službu, připadlo na něj losem podle kněžského řádu, aby vešel do svatyně Hospodinovy a obětoval kadidlo. Venku se v hodinu té oběti modlilo veliké množství lidu. Tu se mu ukázal anděl Páně stojící po pravé straně oltáře, kde se obětovalo kadidlo. Když ho Zachariáš uviděl, zděsil se a padla na něho bázeň. Anděl mu řekl: „Neboj se, Zachariáši, neboť tvá prosba byla vyslyšena; tvá manželka Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan.“ (Lu 1, 5 – 13)

I podle dalších starých textů lidé při podobných setkáních pociťovali strach. Andělé rozhodně nebyli pohledná blondátá stvoření s bělostnými křídly, jak je známe z pozdějších výtvarných děl.

„I zavolal Hospodin jednoho z předních andělů, strašného a hrozného, a postavil ho vedle mne,“

píše ve své knize patriarcha Henoch. „Tam jsem viděl mnoho nesčetných zástupů... Jejich vzhled byl jako lidský, byli však větší než velké nestvůry. Jejich tváře byly sklíčené a jejich ústa pořád mlčela.“

Zakomponoval Leonardo do své studie božího posla, který zvěstoval Janovo narození? Pokud ano, proč to udělal tajně? Báł se, že církev neschválí děsivý vzhled anděla, který se zcela liší od tehdejších představ?

Podobné otázky se vynořují i nad dalšími „zrcadlovou metodou“ zkoumanými díly. Z jakého důvodu je do pravého ramene proslulé Mony Lisy skrytě vložena černá zahalená postava? A proč se na dalším Leonardově obraze Jan Křtitel s pomocí zrcadla promění ve čtyřnohou bytost připomínající božstva z hinduistického panteonu?

SVATÝ GRÁL

Leonardo pracoval na Poslední večeři velmi dlouho. Pečlivě vyhledával tváře, které by nejlépe charakterizovaly jednotlivé apoštoly. Při honbě za modely ho velmi zajímaly i jejich ruce. Zachycoval je v dramatických gestech. Zdůrazňoval tak napětí, rozhořčení, údiv i nedůvěru; mohutnou vlnu pocitů, která zachvátila učedníky, když se dozvěděli o Jidášově zradě, o tom, co se má a musí stát.

Leonardo si dával záležet na každém detailu. Nejvýznamnější předmět ale na svém obraze vynechal – nikde nevidíme svatý grál, ze kterého Ježíš dával pít svým učedníkům.

„Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: ‚Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.‘“ (Ma 26, 27 – 28)

Podle legendy byla právě do tohoto kalichu při ukřižování zachycena Kristova krev. Kalich tak získal zázračné vlastnosti. Každý, kdo se z něho napil, se stal nesmrtelným. Na stole před apoštoly ale stojí jen malé skleněné pohárky. Je to záměr, nebo nedopatření? Opomenul Leonardo legendární kalich úmyslně?

Zastánci zrcadlové teorie mají jasno. Stačí přiložit zrcadlo a kalich se objeví. Jen těžko si lze představit zasvěcence, jak v klášterní jídelně potají staví lešení nebo šplhá po žebříku do výše několika metrů, aby mu odraz v zrcadle ukázal „obyčejnou“ nádobu.

Kalich, v němž dochází k transsubstanciaci – k přeměně vína v Kristovu krev –, tvoří nezbytnou součást každé katolické mše. Leonardo ho nemusel před církví tajit. Právě naopak. Byl povinen ho namalovat! Proč to neudělal?

„Když se v legendě hovoří o ‚kalichu, který obsahuje Kristovu krev‘, myslí se tím ve skutečnosti Máří Magdaléna: ženské lůno, které nese Ježíšovu krev, královskou krev.“

Teabingova slova v obrovské studovně chvíli doznívala, než je Sophie pochopila. Máří Magdaléna nesla královskou krev Ježíše Krista? „Ale to znamená, že...“ odmlčela se a pohlédla na Langdona.

Langdon se jemně usmál a doplnil: „Že spolu měli dítě.“

Provokující hypotéza, že Kristus byl nejen ženatý, ale dokonce měl i potomka, se poprvé objevila na počátku osmdesátých let v knize Svatá krev a svatý grál. Její autoři tvrdili, že název san greal – svatý grál vznikl ze slova sangreal, které se ale původně dělilo

na jiném místě a četlo se jako sang real, tedy krev královská. Záhadu Ježíšova rodu již dva tisíce let střeží tajné bratrstvo. Leonardo da Vinci měl být jedním ze zasvěcenců. Znal pravdu a dovedně ji ukryl ve svém díle.

Americký spisovatel Dan Brown tuto představu rozvinul v proslulé Šifře mistra Leonarda.

Langdon se usmál. „Jak se zdá, svatý grál je skutečně zachycen na Poslední večeři Páně. Leonardo jej tam namaloval dosti výrazně.“

„Počkejte,“ ozvala se Sophie. „Řekli jste, že svatý grál je žena. Poslední večeře Páně je obraz, na kterém je třináct mužů.“

„Opravdu?“ pozvedl Teabing obočí. „Podívejte se zblízka.“

Sophie nejistě přešla blíž k malbě a prohlížela si třináct postav. Ježíš Kristus ve středu, šest učedníků po jeho levici, šest po pravici. Jsou to sami muži,“ prohlásila potom.

„Ano?“ protáhl Teabing. „A co ta osoba sedící na čestném místě po Kristově pravé ruce?“

Sophie si podrobněji prohlédla postavu hned vedle Ježíše. Náhle se v ní zvedla vlna úžasu. Ten člověk měl dlouhé rudé vlasy, jemné ruce a náznak nader. Byla to – bezpochyby! – byla to žena...

... „Všimněte si, že Ježíš s Magdalénou jsou namalováni jako zrcadlové obrazy jeden druhého.“ Teabing ukázal na dvě postavy v centru malby.

Sophie byla ohromena. Opravdu – jejich šaty měly obrácené barvy. Ježíš měl na sobě červené roucho a modrý plášť, Máří Magdaléna modré roucho a červený plášť. Yin a Yang.

„To ale není všechno,“ pokračoval Teabing. „Všimněte si, že Ježíš sedí těsně vedle ženy, takže jejich boky se dotýkají, ale oba se odklánějí jeden od druhého.“

Ještě než Teabing tuto konturu vyznačil, Sophie pochopila – v centru obrazu byl neoddiskutovatelně nakreslen symbol, který před chvílí načrtl na papír: široké v, symbol grálu, kalichu a ženské dělohy.

„A konečně,“ promluvil znovu Teabing, „jestliže se budete na Ježíše a Magdalénu dívat jako na kompoziční prvky a nikoli jako na postavy, vyskočí na vás další zajímavý tvar.“ Odmlčel se. „Písmeno z naší abecedy.“

Sophie to okamžitě uviděla. Říct, že na ni písmeno vyskočilo, by bylo jen mírným vyjádřením skutečnosti. Sophie náhle neviděla nic jiného než to písmeno – zářící v centru obrazu, nezpochybnitelný obrys ohromného, bezchybně tvarovaného písmene M.

„Na shodu okolností je to příliš dokonalé, že?“ poznamenal Teabing.

Sophie se na něj užasle obrátila. „Proč tam je?“

Teabing pokrčil rameny. „Lidé, zabývající se konspiračními teoriemi, tvrdí, že to M znamená matrimonio (manželství – pozn. aut.) nebo Máří Magda-

léna. Abych pravdu řekl, nikdo si není jistý. Jedinou jistotou je, že ukryté písmeno M není žádná náhoda. Bezpočet uměleckých děl souvisejících s grálem obsahuje ukryté M – ať už jako vodotisk, základní malbu nebo kompoziční iluzi.“

Velký ozdobný monogram ve tvaru písmene M najdeme i na zdi kaple Matky Boží u hradu Veverčí, který legenda spojuje s templáři. Jaká tajemství jsou zde asi ukryta? Písmeno M je ale také symbolem Panny Marie. Nenamaloval tedy Leonardo po boku Ježíše jeho matku?

Profesor Roberto Giacobbo je o tom přesvědčen. Ve své knize Leonardovo tajemství upozorňuje, že geniální malíř měl se svou matkou problematický vztah, postrádal její blízkost, zvláště v těžkých chvílích svého života. Proto lze připustit, že v tak osudovém okamžiku, jakým byla Poslední večeře, si přál, aby vedle Ježíše seděla jeho matka. „Leonardo malovat Pannu Marii několikrát. Studovali jsme všechny její podoby a měli jsme štěstí, protože jsme objevili malbu, na které se Mariin obličej a obličej postavy zobrazené na Poslední večeři perfektně shodují.“